

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Lesy České republiky s. p.**, se sídlem v Hradci Králové - Nový Hradec Králové, Přemyslova 1106/19, adresa pro doručování Lesy České republiky s.p., Krajské ředitelství Frýdek-Místek, Nádražní 2811, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, 28. října 117, za účasti ČEDAR, spol. s r.o. se sídlem v Opavě, Kateřinkách, Kolofíkovo nábřeží 1117/29, zastoupené Mgr. Jaromírem Jarošem, advokátem se sídlem v Ostravě-Svinově, U Rourovny 556/3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2015 č.j. MSK 60451/2015, ve věci změny honiteb,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26. 5. 2015 č.j. MSK 60451/2015 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2015 č.j. MSK 60451/2015, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 25.2.2015 č.j. MMOP 15024/2015/24233/2013/ZIPR-HrJ, kterým byla provedena změna honiteb, a to způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí.

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou částečně nevykonatelná, neboť popírají zásadu materiální publicity zápisů vlastnických práv v katastru nemovitostí, když minimálně od 10.2.2015, tedy před vydaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně, již neexistovaly v katastru nemovitostí pozemky parc. č. 775, 805, 833, 1635, vše v k. ú. Hořejší Kunčice, ale pozemky parc. č. 775/1, 775/2, 805/1, 805/3, 833/1, 833/2, 1635/1 (LV č. 112), ke kterým měl žalobce jako k majetku státu právo hospodařit, ale pozemky parc. č. 775/3, 775/4, 775/5, 775/6, 775/7, 775/8, 805/2, 833/3, 1635/2, vše v k. ú. Hořejší Kunčice (LV 169) ve vlastnictví Římskokatolické farnosti Bohdanovice. Správní orgány obou stupňů neprovedly odpovídající skutková zjištění ve vztahu k honebním pozemkům, které přiřadily do honitby Hořejší Kunčice.
- 2) Správními orgány nebyl řádně vymezen okruh účastníků správního řízení, když byl zcela opomenut účastník Římskokatolická farnost Bohdanovice.
- 3) Pozemky uvedené ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí a ve výroku I. napadeného rozhodnutí nejsou souvisejícími pozemky podle § 2 písm. g) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v platném znění (dále jen zákon o myslivosti). Přeřazení těchto honebních pozemků ve vlastnictví fyzických osob z honitby Deštné do honitby Hořejší Kunčice vyvolává nezákonný stav, který je v rozporu s obecnými zásadami tvorby honiteb (§ 17 zákona o myslivosti), což způsobuje, že honební pozemky z uznané honitby Deštné dle výroku II. prvostupňového rozhodnutí a výroku I. napadeného rozhodnutí přestávají být tzv. souvisejícími pozemky dle § 2 písm. g) zákona o myslivosti ve vztahu k honebním pozemkům uznané honitby Deštné.
- 4) U fyzických osob (F. W., P. W., E. W., Z. P. a R. P.) došlo ke změně vlastnictví honebních pozemků. Jejich pozemky byly začleněny v honitbě Deštné již řadu let před podáním žádosti o změnu honitby a s uvedeným stavem byli tito vlastníci spokojeni. Jejich honební pozemky nejsou ani pozemky souvisejícími bezprostředně s honitbou Hořejší Kunčice a ani nenavrhovali jejich přiřazení do této honitby. Změna hranic mezi honitbami Deštné a Hořejší Kunčice odporuje zásadám řádného mysliveckého hospodáře, obecným zásadám pro tvorbu honiteb dle § 17 zákona o myslivosti. Žalobce poukázal na ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, podle něhož musí příslušné rozhodnutí vždy vyhovovat obecným zásadám tvorby honiteb. V této souvislosti poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 10.10.2014 sp. zn. 7 As

106/2013 a také na Nález Ústavního soudu ze dne 20.4.2007 sp. zn. I ÚS 756/07. Podle žalobce napadené rozhodnutí zcela odporuje obecným zásadám tvorby honiteb.

5) Žalovaný se v rozporu s ust. §§ 17, 18 a 31 zákona o myslivosti vypořádal s odvolání žalobce ze dne 10.3.2015. Žalobce odkázal na odvolací námitky a navrhl je jako součást žalobního tvrzení.

6) Žalobce navrhl spojení různých žádostí na změnu honiteb, které se týkají pozemků dle § 2 písm. g) zákona o myslivosti vůči pozemkům uvedeným ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí, což správní orgán nerefletoval. Žalobce má tento postup za nelogický, vadný a v rozporu se zásadami správního řádu, přestože správní orgány mají činit z úřední povinnosti a žalobce takový postup navrhoval již před datem 25.2.2015. Na druhé straně správní orgán řízení sloučil s rozhodnutím o přiřazení pozemku parc. č. 1675/2 v k.ú. Hořejší Kunčice do honitby Hořejší Kunčice, aniž by to bylo žádáno Honebním společenstvím Hořejší Kunčice nebo jiným účastníkem řízení.

7) Žalovaný svým postupem omezuje zákonem zaručená práva žalobce vykonávat v souladu s původně uznanou honitbou Deštné výkon veškerých práv držitele této honitby a popírá nesouhlas žalobce, aby honební pozemky ve vlastnictví státu s právem hospodaření pro žalobce byly přiřčeny do honitby Hořejší Kunčice.

8) Zamítnutí návrhu změn společné hranice honiteb Kružberk a Hořejší Kunčice (výrok IV. prvostupňového rozhodnutí a výrok I. napadeného rozhodnutí) je podle ust. § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) nezákonné.

9) Ve vztahu k výrokům V. a VI. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a výroku I. napadeného rozhodnutí žalobce tvrdí, že se jedná o výroky nezákonné s ohledem na slovní a mapové provedení změny společné hranice honitby Deštné a honitby Hořejší Kunčice.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní námitky se v zásadě shodují s námitkami uplatněnými v odvolání a proto předně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že žádost, na základě které bylo rozhodnutí vydáno, byla posouzena jako podání podle svého skutečného obsahu, a to především jako žádost o změnu honitby ve smyslu § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Primárně se jednalo o změnu honiteb vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků. Žádost o změnu předpokládala také vytvoření vhodnějších podmínek pro řádné myslivecké hospodaření, což v ní bylo výslovně uvedeno. Orgány státní správy byly omezeny ve svých správních úvahách pravidly danými pro takové rozhodování (srov. rozsudek NSS sp. zn. 7 As 106/2013). Žalobce zdůraznil, že spravuje pozemky ve vlastnictví státu a z tohoto titulu by zřejmě očekával výhodnější přístup k jeho zájmům v rámci správního řízení. S ohledem na zásadu rovnosti dotčených osob nemohly správní orgány nijak zohledňovat, že žalobce hájí zájmy státu. Vlastníci honebních pozemků mají rovné postavení. Žalobce opakovaně vyjadřuje svůj nesouhlas s napadeným rozhodnutím, převážně však neuvádí, v čem konkrétně spatřuje tvrzenou nezákonnost, nebo jaké jiné skutkové řešení by navrhoval. V bodech 1) a 2) žaloby jsou uvedeny úplně nové námitky, které žalobce neuplatnil ani ve svých vyjádřeních v rámci správního řízení, ani v odvolání. Žalobce tvrdí, že části jeho pozemků přešly ke dni 10.2.2015 do vlastnictví Římskokatolické farnosti Bohdanovice. Žalovaný předpokládá, že pokud k takovému rozdělení pozemků došlo, stalo se tak v důsledku postupu žalobce podle zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi), v platném znění (dále jen zákon č. 428/2012 Sb.). Žalobce jako

povinná osoba vydal tyto části pozemků církevní osobě oprávněné. Jak vyplývá z dat uvedených samotným žalobcem, musel o této skutečnosti vědět minimálně již ode dne 10.2.2015 a mohl tedy v průběhu správního řízení tuto skutečnost sdělit správnímu orgánu I. stupně, a to ještě dříve, než bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Jestliže žalobce tyto skutečnosti uplatnil až v rámci správní žaloby, je taková námitka spekulativní, sledující dosažení prospěchu žalobce na úkor legitimně uplatněných práv vlastníků honebních pozemků na provedení změny honitby. Žalobce materiálně vzato nevyčerpal řádné opravné prostředky. Žalobce sice podal odvolání, ale ani v něm takovou námitku neuplatnil, přestože mu byla známa. Žalovaný poukázal na ust. § 82 odst. 4 věty první správního řádu a má za to, že žalobce měl tuto skutečnost namítnout již v rámci odvolání a soud by k takto opožděné námitce neměl přihlídnout. Žalovaný rovněž nesdílí námitku žalobce, že by nebylo určité, kterých pozemků se výrok II. prvostupňového rozhodnutí týká, neboť žádný jiný z účastníků řízení nic takového nenamítal a myslivěcké hospodaření ve změněných honitbách probíhá tak, jak byly tyto hranice prvostupňovým rozhodnutím vymezeny zákresem v mapě dle výroku V. tohoto prvostupňového rozhodnutí a slovním popisem dle výroku VI. rozhodnutí. Pokud jde o Římskokatolickou farnost Bohdanovice, není žalovanému známo, že by v otázce změny honitby jakkoliv vystupovala a žalobce není zmocněn k uplatňování práv za tuto církevní osobu. V bodě 3) žaloby žalobce neuvádí konkrétně, v čem spatřuje nesouvislost honebních pozemků, a proto lze pouze uvést, že z mapových podkladů, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí je zřejmá souvislost honebních pozemků nových vlastníků, které se staly součástí honitby Hořejší Kunčice pro splnění předpokladů pro tuto změnu honitby. Rovněž je patrné, že pozemky uvedené ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí ztratily souvislost s honitbou Deštné a musely se zároveň stát součástí honitby Hořejší Kunčice. Žalovaný zdůraznil, že správní orgány obou stupňů se zabývaly tím, zda jsou splněny předpoklady pro vyhovění žádosti nových vlastníků honebních pozemků, a to také v souladu s ust. § 17 zákona o myslivosti. Z žádosti ze dne 16.12.2013 jednoznačně vyplývá, že je zmíněno dotčení pozemků jiných osob, byť ještě nebyly tyto pozemky konkretizovány a v oznámení ze dne 6.6.2014 správní orgán I. stupně vyrozuměl účastníky řízení o tom, že předmětná změna honitby si může vyžádat také přičlenění jiných dotčených pozemků s jejich přesnou konkretizací. Rovněž noví vlastníci honebních pozemků mají právo žádat změnu honiteb (§ 31 odst. 4 zákona o myslivosti). K dalšímu žalobnímu bodu poukázal žalobce na judikaturu správních soudů (rozsudek NSS sp. zn. 8 As 31/2008), podle které nestačí, aby žalobní námitka byla formulována odkazem na námitku odvolací. Stejně tak nekonkrétní je žalobní námitka, podle níž se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami. K bodu 6) žaloby týkající se otázky spojení probíhajících správních řízení žalovaný uvedl, že změny honiteb dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti se mají provádět vždy k 31.12. roku následujícího po žádosti. S ohledem na to, že podání žádosti v předmětné věci bylo v roce 2013, zatímco k podání žádosti nových vlastníků honebních pozemků v honitbě Kružberk došlo až v roce 2014, nemohly být změny honiteb provedeny ke stejnému datu. Řízení o změně honiteb se vyznačují značnou administrativní zátěží pro všechny zúčastněné osoby i správní orgány a doba řízení je ovlivněna také chováním účastníků řízení a jejich úkony. To, že bylo nakonec rozhodnuto v posuzované věci až v roce 2015, bylo ovlivněno i opravnými prostředky, které žalobce opakovaně využil. Správní orgány nemohly předem přesně určit délku daného řízení. Bod 7) žaloby je shrnutím nesouhlasu žalobce s provedenou změnou a žalovaný k tomu pouze uvádí, že žalobce nemůže předpokládat, že když mu jednou byla honitba uznána, má zaručeno, že se daný stav nezmění. K bodu 8) žalovaný namítl nekonkrétnost žalobního tvrzení ohledně

nezákonnosti výroku o přiřazení honebního pozemku, který do té doby nebyl součástí žádné honitby. Přiřazený pozemek není pozemkem ve vlastnictví žalobce a vlastník proti jeho přiřazení nijak nebrojí. Totéž platí ohledně námítky týkající se změny honitby Kružberk, neboť do práv a povinností žalobce tento výrok nijak nezasáhl, když se nejednalo o jeho honební pozemky, ani honitbu. V bodě 10) žaloby žalobce napadá zakres a popis nové hranice honiteb Hořejší Kunčice a Deštné, ale pouze s odkazem na předchozí žalobní námítky. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu dne 22.10.2015 setrval na svých žalobních tvrzeních.

Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce doručené krajskému soudu dne 5.11.2015 setrval na své argumentaci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 18.12.2013 podalo Honební společenstvo Hořejší Kunčice žádost o změnu honitby, a to přiřazením v žádosti specifikovaných pozemků v k. ú. Hořejší Kunčice, k. ú. Kerhartice u Budišova nad Budišovkou a k. ú. Kružberk. Přípisem ze dne 6.6.2014 oznámil správní orgán I. stupně zahájení řízení a současně účastníkům řízení poskytl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce podáním ze dne 24.6.2014 vyjádřil svůj nesouhlas se změnou honiteb a požádal o prodloužení lhůty k vyjádření. Následně správní orgán I. stupně z moci úřední rozšířil předmět řízení o přiřazení honebního pozemku parc. č. 1675/2 v k. ú. Hořejší Kunčice. V průběhu řízení podali svá vyjádření a námítky také další účastníci řízení. Současně byly podány také další žádosti o změnu honiteb jako reakce na probíhající řízení. Na základě shromážděných podkladů a vyjádření účastníků řízení vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí dne 15.8.2014 pod č.j. MMOP 86947/2014/24233/2013/ZIPR-HrJ, které bylo na základě odvolání žalobce a odvolání Honebního společenstva Hořejší Kunčice zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. V dalším řízení vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 25.2.2015 č.j. MMOP 15024/2015/24233/2013/ZIPR-HrJ ve věci návrhu na změnu honiteb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti se pro účely tohoto zákona rozumí souvislými honebními pozemky takové honební pozemky, jestliže se lze dostat z jednoho na druhý bez překročení cizího pozemku; úzké pozemkové pruhy nepřerušují tuto souvislost, leží-li však ve směru podélném, nezakládají souvislost mezi pozemky jimi spojenými; za takové pruhy se nepovažují dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnými plochami.

Podle ust. § 31 odst. 1 zákona o myslivosti vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáním hranic nebo výměnou honebních pozemků (dále jen „změna honitby“). Při změně honitby se nepřihlíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směřovaných pozemků nemusí být stejné.

Podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal.

První žalobní bod shledal krajský soud důvodným, když dospěl k závěru, že vymezení pozemků tak, jak byly uvedeny ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí, neodpovídá údajům v katastru vedeným ke dni vydání tohoto rozhodnutí. Z vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí vyhotoveném katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Opava ve věci sp. zn. V-599/2015-806 soud zjistil, že u některých pozemků (parc. č. 773, 775/1, 775/2, 805/1, 805/3, 833/1, 833/2 a 1635/1) došlo na základě dohody o vydání zemědělských nemovitostí ve smyslu § 9 odst. 3 zákona č. 428/2012 Sb. k vkladu vlastnického práva pro Římskokatolickou farnost Bohdanovice se sídlem ve Velkých Heralticích, Družstevní 43 a uvedené pozemky byly za tímto účelem rozděleny tak, že z části přešly do vlastnictví Římskokatolické farnosti Bohdanovice a z části zůstaly ve vlastnictví dosavadního vlastníka České republiky s právem hospodaření s majetkem státu pro žalobce. Vklad do katastru nemovitostí na základě uvedené listiny byl proveden dne 10.2.2015 s právními účinky vkladu ke dni 16.1.2015. Podle ust. § 51 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), v platném znění (dále jen katastrální zákon) údaje katastru, a to parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území jsou závazné pro právní jednání týkající se nemovitostí vedených v katastru. Ze závaznosti katastrálních údajů vyplývající z ust. § 51 katastrálního zákona plyne povinnost správního orgánu postupovat tak, aby jím vydané rozhodnutí obsahovalo aktuální údaje dle katastru nemovitostí. Jednoznačnou povinností správního orgánu před vydáním správního rozhodnutí, v němž se rozhodovalo o zařazení konkrétních nemovitostí do konkrétních honiteb, bylo ex offo zjistit stav odpovídající současnému stavu v katastru nemovitostí. Tento nedostatek na straně správního orgánu nelze přičítat k tíži žalobci, byť žalobce zcela nepochybně o změně v katastru nemovitostí věděl a měl ji správnímu orgánu sdělit. Stejného pochybení jako prvostupňový správní orgán se pak dopustil také žalovaný. Z vyrozumění o provedeném vkladu je seznatelné, že k němu došlo před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byť pouze několik dnů před jeho vydáním. Každopádně od provedení vkladu byl tento stav právně závazný. Vzhledem ke skutečnosti, že původní pozemky byly rozděleny a pouze částečně přešly do vlastnictví Římskokatolické farnosti Bohdanovice, nemá žalobce, ale ani další dotčené subjekty, právní jistotu, které pozemky v současné době jsou začleněny do které z dotčených honiteb. Nelze přisvědčit žalovanému v jeho argumentaci koncentrací řízení ve smyslu ust. § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že žalobce měl tuto jemu známou skutečnost oznámit nejpozději v průběhu odvolacího řízení. Zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu se vztahuje toliko na skutkový stav a nikoliv na stav právní. V posuzované věci došlo ke změně právního stavu, a to k rozdělení pozemků a částečně ke změně vlastnictví. Bylo povinností správního orgánu, aby označení pozemků ve výrocích jeho rozhodnutí odpovídalo veřejně dostupnému a právně závaznému stavu údajů v katastru nemovitostí. Jelikož prvostupňový správní orgán tuto povinnost porušil a ani žalovaný tento závažný procesní nedostatek nenapravil, nezbylo krajskému soudu, než z tohoto důvodu napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. S ohledem na složitost a vzájemnou propojenost výroků, jimiž došlo ke změnám hranic dotčených honiteb, nebylo možno zrušit jen tu část rozhodnutí týkající se dotčených nemovitostí, ale bylo nezbytné zrušit rozhodnutí jako celek.

Krajský soud se dále zabýval důvodností dalších žalobních bodů.

Druhý žalobní bod neshledal krajský soud důvodným, jelikož žalobce k tomuto žalobnímu tvrzení není aktivně legitimován. Žalobce je oprávněn jak ve správním řízení tak ve správní žalobě, hájit toliko svá vlastní práva a oprávněné zájmy. Je věcí Římskokatolické farnosti Bohdanovice, zda jako nový vlastník dotčených nemovitostí bude vystupovat na obranu svých práv, včetně tvrzení opomenutého účastníka řízení. Žalobci bez dalšího takové oprávnění za tento subjekt nenáleží.

Třetí žalobní bod shledal krajský soud natolik obecně zformulovaným, že se jím nemohl zabývat. Žalobce namítl, že pozemky uvedené ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí a ve výroku I. napadeného rozhodnutí, které však nijak blíže nespecifikuje, nejsou souvisejícími pozemky podle § 2 písm. g) zákona o myslivosti. Pojem souvislých honebních pozemků ve smyslu ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti je však touto normou poměrně složitě vymezen, přičemž bez konkrétní identifikace pozemků, jichž se žalobní bod týká, jakož i konkretizace důvodů, pro které se žalobce domnívá, že nejsou pozemky souvisejícími, není možné důvodnost takového žalobního bodu posoudit. Krajský soud proto dospěl k závěru, že označený žalobní bod tak, jak byl žalobcem zformulován, není způsobilý soudního přezkumu. Dle ustálené praxe správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9.2.2011 č.j. 31 Ca 152/2009-44) je určení rozsahu soudního přezkumu zcela v dispozici žalobce. Jím formulované žalobní body však musejí být natolik konkrétní, aby alespoň rámcově určovaly rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn ani povinen vyhledávat či domýšlet žalobcem obecně tvrzené nezákonnosti, neboť by tím porušil zásadu dispozicní, kterou je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládán, ale také zásadu rovnosti účastníků řízení. Uvedený žalobní bod je natolik obecný, že z něj není seznatelné, co má být podle žalobce předmětem soudního přezkumu.

V dalším žalobním bodu žalobce zpochybnil, že by vlastníci pozemků (jmenované fyzické osoby) podaly žádost o změnu honitby. Se stejnou odvolací námitkou se vypořádal již žalovaný na str. 6-7 napadeného rozhodnutí, kde podrobně uvedl, že žádost o změnu honiteb podaná Honebním společenstvem Hořejší Kunčice, zastoupeným honebním starostou, byla následně doplněna plnými mocemi vlastníků dotčených honebních pozemků, tj. žalobcem označených fyzických osob. Vyhodnocení odvolací námitky žalovaným odpovídá obsahu správního spisu a žalobce ji žádným nosným způsobem v podané žalobě nerozporuje, toliko trvá na svém předchozím názoru. Krajský soud proto nemá, co by k věci více uvedl, když má za to, že správní orgán I. stupně postupoval při doplnění žádosti o změnu honitby procesně správně a žalovaný tento jeho postup rovněž správně aproboval. V další části tohoto žalobního bodu žalobce namítl, že změna hranic mezi honitbami Deštné a Hořejší Kunčice odporuje ust. § 17 zákona o myslivosti a také § 31 odst. 4 téhož zákona, když podle něj a s odkazem na judikaturu napadené rozhodnutí odporuje obecným zásadám tvorby honiteb. Pokud jde o tuto část žalobního bodu, platí pro ni totéž, co pro žalobní bod 3), kdy žalobní tvrzení je v této části natolik obecné, že z něj není seznatelné, co má být podle žalobce předmětem soudního přezkumu. Žalobce pouze tvrdí rozpor s označenými ustanoveními právního předpisu, aniž by konkretizoval, v čem rozpor spatřuje a které zásady tvorby honiteb byly porušeny. Proto se touto částí žalobního bodu 4) krajský soud zabývat nemohl.

Obdobně obecné je rovněž tvrzení žalobního bodu 5), v němž žalobce uvedl, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, na které žalobce tímto také odkázal a navrhl je jako součást žalobního tvrzení. Ani zde nepostačuje žalobní tvrzení k určení rámce soudního přezkumu, když žalobce neuvádí, které své odvolací námitky má za nedostatečně vypořádané, v čem tuto nedostatečnost spatřuje a jak byla porušena zmiňovaná ustanovení zákona o myslivosti. Zcela nepřipadný je pak odkaz na obsah odvolání učiněného ve správním řízení. Jak správně v této souvislosti namítl žalovaný, dle ustálené judikatury správních soudů nelze odkazy na odvolání či jakákoliv jiná podání učiněná ve správním řízení považovat za řádně vymezený žalobní bod (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, sp. zn. 6A 15/94). Nelze po soudu požadovat, aby sám vyhledával ve správním spise příslušnou listinu a zohledňoval její obsah v rámci podané žaloby. Krajský soud na tomto místě pouze v obecné rovině uvádí, že dle odůvodnění napadeného rozhodnutí podal žalobce 10 odvolacích námitek, s nimiž se žalovaný postupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal, takže postupoval v souladu s ust. § 89 a násl. správního řádu.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl nesprávnost postupu správního orgánu I. stupně, když nespojil různé žádosti na změnu honiteb do společného řízení. Se stejnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na straně 7-8 napadeného rozhodnutí, kde podrobně rozvedl, z jakých důvodů řízení nebyla spojena, včetně odkazu na právní úpravu a včetně zdůraznění náročnosti a komplikovanosti tohoto typu správního řízení s rozsáhlým shromažďováním podkladů a důkazních prostředků. Žalobce v podané žalobě tuto argumentaci žalovaného opět žádným způsobem nerozporoval, pouze zopakoval svůj názor, že takový postup je nelogický a rozporný se zásadami správního řádu. Krajský soud má s odkazem na ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti za to, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v intencích tohoto zákonného ustanovení a také v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Navíc soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o spojení věcí ke společnému řízení či naopak rozhodnutí o jejich nespojení je rozhodnutím procesního charakteru, a jako takové samostatně soudnímu přezkumu nepodléhá. V rámci přezkumu meritorního rozhodnutí pak může soud toliko posuzovat, zda takovým postupem došlo k zásahu do práv či oprávněných zájmů žalobce. V posuzované věci žalobce konkrétní újmu na svých právech netvrdil.

V dalším žalobním bodě žalobce pouze v obecné rovině shrnul svůj negativní postoj k napadenému rozhodnutí. Krajský soud toto žalobní tvrzení nepovažuje za samostatný žalobní bod, ale pouze za jakousi obecnou proklamaci žalobcova postoje, k níž nelze žádnou konkrétní argumentaci vztáhnout.

V 8) žalobním bodě žalobce brojí proti zamítnutí návrhu změn společné hranice honiteb Kružberk a Hořejší Kunčice. Zde již ze skutečnosti, že se žalobní bod týká společné hranice zcela jiných honiteb než je honitba žalobce (honitba Deštné), vyplývá, že se při určení změny společné hranice jmenovaných honiteb nemůže jednat o dotčení práv žalobce, takže k takovému žalobnímu bodu není aktivně legitimován.

Pokud jde o poslední žalobní bod, v němž žalobce namítl rozpor mezi slovním a mapovým provedením změny společné hranice honitby Deštné a honitby Hořejší Kunčice, krajský soud odkazuje na argumentaci uvedenou k 3) žalobnímu bodu, kdy má za to, že i tento poslední žalobní bod je formulován natolik obecně, že neurčuje ani rámcově rozsah soudního přezkumu. Žalobce netvrdí, v čem spatřuje rozpory a

kterých pozemků se týkají. Jeho tvrzení je zcela obecné a bezobsažné. Soud však podotýká, a to s ohledem na argumentaci, kterou vypořádal žalobní bod 1), že v dalším řízení lze důvodně předpokládat změnu v určení hranice obou honitěb s ohledem na aktuální stav údajů v katastru nemovitostí.

Ačkoliv krajský soud většinu žalobních bodů neshledal důvodnými, byl žalobce úspěšný, pokud jde o první žalobní bod a s ohledem na vadný postup správních orgánů obou stupňů při vymezení pozemků, u nichž došlo k rozdělení a částečné změně vlastnictví, nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) napadené rozhodnutí zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nároku na náhradu nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 25. října 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu